

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 10-11.

Máté evangéliumának 10. fejezete elején látjuk amint Jézus kiküldi tanítványait Izrael házának elveszett juhaihoz. Ennek fényében azonban nagyon fontossá válik a 9. fejezet utolsó verse, amelyben ezt mondja Jézus tanítványainak: *„Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába“*. Jézus először imádkozásra buzdítja a tanítványokat, hogy az Úr küldjön munkásokat az aratásba, utána pedig elküldi őket ugyanezen munka elvégzésére.

Amikor a gyülekezetünkben felfedezünk egy adott szükségletet, az elkezd bennünket foglalkoztatni. Arra gondolunk, hogy milyen jó lenne, ha a gyülekezet be tudná tölteni ezt a szükségletet. Akkor az Úr arra indítja a szívünket, hogy imádkozzunk ezzel kapcsolatban. Imádkozás közben gyakran előfordul, hogy az Úr bennünket hív az adott szükséglet betöltésére a gyülekezeten belül. Amikor felhívta figyelmünket az adott dologra, már e cél volt előtte. Sokszor tehát az ember elhívása egy-egy szolgálatba azzal kezdődik, hogy Isten felhívja egy adott szolgálatra, szükségletre a figyelmét.

Jézus tehát a 9. fejezet legvégén azt mondja tanítványainak: *„Az aratni való sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.“* Ezután pedig azt látjuk, hogy kiküldi tizenkét tanítványát abba az aratásba, amelyről beszélt. Az ima felkészít bennünket a szolgálatra. Miközben imádkozom, a Szentlélek munkálkodik a szívemben. Hiszem, hogy az ima sok mindent megváltoztat, mindenekelőtt engem. Azt azonban nem hinném, hogy az ima Istent változtatja meg. Ami azt illeti, nem is szeretném, ha az imám megváltoztatná Istent. Ha ugyanis ez lehetséges lenne, az ima nagyon veszélyes fegyver lenne a kezemben. Hiszem, hogy Isten minden helyzetben tudja, hogy mi a legjobb nekem. Én pedig, még ha tehetném is, sem szeretném őt meggyőzni a saját álláspontom helyessége felől. Sokkal inkább vágyom arra, hogy imádkozás közben a Szentlélek munkálkodjon a szívemben - formáljon és alakítson engem olyanná, amilyennek Isten látni szeretne. Amikor tehát úgy imádkozom, hogy *„Uram, az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Ó Uram, küldj munkásokat az aratásba“* és hallom, hogy Isten engem hív az aratásba, hadd legyen a szívem kész arra, hogy azt válaszoljam: *„Itt vagyok Uram, küldj engem.“*

Jézus tehát először imádkozásra biztatja a tanítványait az aratókkal kapcsolatban, majd a 10. fejezet első felében kiküldi őket az aratásba.

Magához hívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat és gyógyítsanak mindenféle betegséget, erőtlenséget.

Vegyük észre, hogy mielőtt Jézus kiküldené tizenkét tanítványát, hatalmat ad nekik a tisztátalan lelkek felett, azok kiűzésére, valamint a betegségek és erőtlenségek gyógyítására.

A második versben olvashatjuk a tizenkét apostol nevét. Fontos megemlítenünk, hogy itt nevezi őket az Ige először apostoloknak. Az „apostol“ szó annyit jelent „küldött“. Eddig a tizenkét tanítványról volt szó, hiszen Jézust követték és tanultak tőle. Most azonban elérkezett az idő, hogy Jézus kiküldje őket és ezért az Ige is más névvel látja el őket. Eddig tanítványok voltak, Jézus követői, akik tanultak Jézustól, most azonban már apostolok, vagyis a küldöttek.

A tizenkét apostol neve pedig ez: az első Simon, akit Péternek hívnak és testvére András; Jakab, a Zebedeus fia és testvére János; Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia és Taddeus; Simon a Kananeus, és Júdás, az Iskáriótes, aki el is árulta őt.

Simonról, a Kananeusról Lukács evangéliumából megtudhatjuk, hogy őt Simonnak, a zelótának is nevezték. Jozefusz történetíró szerint a zelóták mindennél nagyobbra becsülték a szabadságot, és még a saját, vagy családjuk élete árán is a szabadságra törekedtek. Állandóan lázadtak a római hatalom ellen. Ami pedig Mátét, a vámszedőt illeti, őt pedig megvetették zsidó testvérei, mert a római hatalmat szolgálta, a rómaiaknak szedte be a vámot. Ha tehát Simon és Máté másutt találkoztak volna, egészen biztos vagyok benne, hogy Simon ott helyben végzett volna Mátéval. Gondoljunk csak bele, Simon egy zelóta volt, aki megvetette a római igát, aki számára mindennél fontosabb volt a szabadság; Máté pedig egy vámszedő, aki a rómaiaknak dolgozik, a gyűlölt római hatalmat szolgálja.

Milyen érdekes, hogy Krisztusban még a legkülönbözőbb háttérből származó emberek, akik kint a világban talán egymás ellenségei lennének, közösségben lehetnek egymással, szeretni tudják egymást.

Az apostolok közül senki sem volt egy kimagasló teljesítményű, nagyon ismert vagy elismert ember. Teljesen hétköznapi emberekről van szó, nem rendelkeztek magas végzettséggel - négyen közülük halászattal foglalkoztak, az egyik tanítvány vámszedő volt. Bár a többi tanítványról nem tudunk olyan sokat, úgy tűnik, hogy ők is egyszerű, hétköznapi emberek voltak.

Mindig is nagy érdeklődéssel figyeltem, ahogy Isten teljesen egyszerű átlagembereket küld el a szolgálatba, hogy a munkáját végezzék. Olyan egyszerű és átlagos embereket, mint te meg én. Amikor az Úr egy-egy munkához embert keres, akkor általában nem az egyetemeken néz körül, hogy megkeresse azt, aki erre a feladatra legképzettebb, akinek a legjobb az átlaga, aki a legintelligensebb, hanem egyszerű átlagembereket használ. Nem helyénvaló kibúvót keresnünk a szolgálat alól azzal a kifogással, hogy túl átlagosak vagyunk - Isten pont ilyen embereket használ. Ha ugyanis Isten egy adott szolgálatra vagy feladatra mindig azt az embert használná, aki a képesítései szerint a legmegfelelőbbnek bizonyul, mert például phd-je van, és különben is hihetetlenül intelligens, akkor hajlamosak lennénk arra, hogy az embert ill. képességeit isteníténk, és nem vennénk észre Isten munkáját. Az ember pusztán eszköz Isten kezében, Isten az, aki a munkát elvégzi. *„Azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcsüket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszégyenítse az erőseket;“*

Isten olyan egyszerű, átlagos embereket használ, mint te meg én, és mint az amerikai Golgoták többi pásztora: Raul Ries, Greg Laurie vagy Mike MacIntosh. Épp ezen a héten hallgattam az egyik lelkipásztornak Raul Riesnek a tanítását. Sokáig a tengerészgyalogságnál szolgált. Raul elmesélte, hogy ez alatt az idő alatt rengeteg embert ölt meg hidegvérrel, így miután hazatért, szanatóriumba küldték, tulajdonképpen egy elmeegógyintézetbe. A szanatóriumi pszichiáter szerint esélye sem maradt a normális, teljes életre. Isten mégis őt kente fel szolgájának és hatalmasan használja is.

Az apostolok sem voltak különösebben intelligensek vagy bölcsék – Jézus egyszerű, hétköznapi emberek választott képviselőiül.

Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus, és ezt a rendelkezést adta nekik: „Pogányokhoz vezető útra ne térjetelek le, samarítánusok városába ne menjetelek be, inkább menjetelek Izráel házának elveszett juhaihoz“.

Jézustól tehát nagyon egyértelmű utasítást kaptak arra nézve, hogy hova menjenek és egyenlőre hova ne menjenek. Nem mehettek le délre Samáriába, sőt nyugatra sem, Tírusz és Szidón városába, de északra sem egészen Damaszkuszig, sőt keletre sem a Dekápolis területére. Jézus arra utasítja tanítványait, hogy maradjanak Gallileában, és az ottani zsidóknak hirdessék az evangéliumot. Jézus tehát Izrael házának elveszett juhaihoz küldi el most tanítványait, hogy mintegy utat készítsenek számára.

Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében a következőket mondja: *„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidóknak, de görögnek is.“* Jézus először a zsidókhoz ment, és amikor először küldte ki tanítványait, csak a zsidókhoz küldte el őket. Ne feledjük, hogy később Jézus a samáriai asszonynak is felfedte kilétét, meggyógyította a kánaáni asszony leányát, és mennybemenetele előtt a következőket mondta tanítványainak: *„Menjetelek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.“* Istennek tehát az volt, és az van a szívében, hogy az egész világ meghallja az Örömhírt, az evangéliumot. De az is fontos volt Isten tervében, hogy az evangélium először a zsidókhoz jusson el. Amikor tehát először küldi ki tanítványait, Jézus meghagyja nekik, hogy csak a zsidókhoz menjenek és nekik hirdessék az evangéliumot. Később majd buzdítja őket arra, hogy a világ minden teremtményének is hirdessék azt. *„Erőt kaptok amikor eljön hozzátok a szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig“* – mondja majd nekik egy napon Jézus.

Egyenlőre azonban, itt a 10. fejezetben arra hívja el tanítványait, hogy a zsidókhoz, ill. Izrael házának elveszett juhaihoz vigyék el az üzenetet. Vegyük észre, hogy nem azt mondja Jézus, hogy menjetelek el Izráel tíz elveszett törzséhez. Mégpedig azért nem, mert a tíz törzs nem tekinthető elveszettnek. Isten pontosan tudja, hogy hol vannak, hogy kik alkotják azokat, Isten soha sem veszítette őket szem elől. Amikor elérkezik az idő, Isten mindegyik törzsből elpecsétel magának tizenkétezret, akiket megtart a Nagy Nyomorúság idején. Szeretném elvetni azt a feltételezést is, mely szerint Dániában élnek Dán törzsének leszármazottai. Sokan ezért állítják ezt, mert a Dánia szó tartalmazza a Dán szót, egyesek szerint Dán törzsére utalva.

Menjetelek el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa!

De mi a mennyek országa? A 13. és 14. fejezetben majd látni fogjuk, hogy Jézus néhány példázatot mond a mennyek országáról. Azt is láttuk már, hogy Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy a következőképpen imádkozzanak: *„Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod“*. Vajon mire gondol Jézus, amikor a mennyek országát említi? Jézus azt mondta, hogy a mennyek országa közöttetek van, nem pedig bennetek.

Minden egyes ember, aki befogadta Jézus Krisztust személyes megváltójaként és uraként, az elmondhatja magáról, hogy Isten országának, a mennyek országának állampolgára. Ez pedig számos, csodálatos előnyt jelent számára. Én például amerikai állampolgár vagyok, és amerikai állampolgárként bizonyos jogok és kiváltságok illetnek meg engem. Például, ha külföldön járok, és bajba kerülök és segítségre szorulok, akkor mindig fordulhatok az amerikai nagykövetséghez, abból kifolyólag, hogy amerikai állampolgár vagyok. Jogom van ehhez, nekik pedig kötelességük engem adott esetben megvédeni, vagy segíteni nekem szorult helyzetemben. Hadd mondjam el, hogy én nem csak amerikai állampolgár vagyok, hanem Isten

országának, a mennyek országának állampolgára is. Azok a jogok és kedvezmények, amelyek mennyei állampolgárságból fakadnak, messze meghaladják az amerikai állampolgársággal járó jogokat és kedvezményeket. Bárhová is megyek, Isten védelmez engem, erővel és hatalommal ruház fel, hogy megtegyem azt, amire elhívott engem.

Jézus tehát azt mondja tanítványainak a hetes versben: *„Menjetek el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa!”* Hogyan hirdessék ezt? Úgy, hogy rávilágítanak a mennyek országának különböző aspektusaira.

Gyógyítsatok meg betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, üzzetek ki ördögöket.

Ézsaiás könyvének 35. fejezete elárul nekünk néhány dolgot Isten országáról: *„Akkor kinyílnak a vakok szemei és megnyílnak a süketek fülei. Szökellni fog a sánta, mint a szarvas és ujjong a néma nyelve.”* Jézus tehát arra hívja el a tanítványokat, hogy mutassák meg az embereknek, milyen is Isten országa. Ezt pedig azért tehetik meg, hogy megszabadítsák az embereket a sötétség hatalmától.

Az Apostolok Cselekedeteiben, amikor Pál Agrippa király előtt áll, és elmeséli neki megtérésnek történetét, ill. azt, hogy mire hívta el őt Isten a damaszkuszi úton, a következőket mondja: *„Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltek.”* Pált tehát arra hívta el az Úr, hogy menjen el a pogányokhoz, és megszabadítsa őket a sátán hatalmából, hogy az Istenhez térjenek, hogy a sötétség hatalmából kiszabadulván, eljussanak a világosságra. Most, hogy én is a mennyek országának állampolgára vagyok és kiszabadultam a sátán hatalmából, a sötétségből, engem is arra hív az Úr, hogy másokat is kiszabadítsak a sötétség hatalmából. Ez történik mindenkivel, aki Jézus Krisztusnak adja az életét. Mindenki aki befogadja Jézus Krisztust, megszabadul a sötétség hatalmából és átmegy a világosságba, hiszen a világon tulajdonképpen csak két ország létezik: Isten országa és a sátán birodalma.

Kezdetben, amikor Isten megteremtette a mennyet és a földet, csupán egy ország létezett - Isten országa, amely egyben a fény és az élet országa volt. Isten azonban az Ő országába angyalokat is teremtett, akiknek szabad akaratot adott. A legelőkelőbb angyalt közülük azonban, aki a legszebb és a legokosabb is volt egyben, elöntötte a büszkeség. Arra vágyott, hogy istenként magasztalják fel - isten akart lenni.

Ezt a törekvést látjuk napjainkban is a Mormon Egyházban - céljuk az, hogy istenek legyenek. Gondoljunk csak bele, hogy mivel kísértette meg a sátán Évát a paradicsomban? *„Egyél ennek a fának a gyümölcséből és olyan leszel mint az Isten, és tudni fogod mi a jó és mi a rossz”.* Ezzel sajnos még napjainkban is be lehet csapni sokakat, és ma is sokan szomorú módon arra törekcsenek, hogy olyanok legyenek, mint az isten.

Ez az angyal rendületlenül vágyott arra, hogy istenként felmagasztalják, és létre is hozott egy másik országot, Isten országa mellett. Ez az ország azonban Isten országának szöges ellentéte volt, hiszen a halál és a sötétség országa volt ez, amely fellázadt Isten országa ellen. Ezért van tehát az, hogy két egymással szemben álló országot találunk ma is, az egyik Isten országa, a világosság és az élet országa, amelyben Isten uralkodik; és a sátán országa, amely állandóan hadban áll Isten országával szemben.

Ne feledjük, hogy amikor Isten megteremtette az embert, automatikusan saját országába, tehát Isten országába helyezte. Kezdetben Ádám és Isten között a Paradicsomban egy csodálatos bensőséges kapcsolatot látunk. A sötétség országának uralkodója, a sátán azonban meglátogatta Évát és megkérdezte tőle: *„Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, a mely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsétek mert meghaltok“* A sátán természetesen mindezt tagadja Éva előtt, és azt mondja: *„Garantálhatom, hogy nem halsz meg, hiszen az a legcsodálatosabb fa az összes közül. Vedd már észre Éva, Isten nem fer, valami nagyon jótól próbál megfosztani téged. Az a fa ott, amiről nem ehetsz, az a tudás fája. Mivel Isten tudja, ha eszel annak a fának a gyümölcséből, akkor tudni fogod, mi a jó és mi a rossz, és olyan leszel, mint Isten. Isten természetesen ezt nem akarja, és ezért tiltotta meg neked, hogy egyél arról a fáról. Próbáld csak ki!“*

Éva hitt a sátánnak és evett a jó és a rossz tudása fájának gyümölcséből, sőt mi több, Ádámnak is adott belőle. Mivel Ádám és Éva nem engedelmeskedtek Istennek, hanem helyette azt tették, amire a sátán kérte őket, nem maradhattak tovább a világosság és az élet országában. Saját cselekedetük sodorta őket a sötétség országába és magukkal rántották az egész emberiséget. Elveszítették helyüket Isten országában, így *„egy ember által belépett a bűn a világba, a bűn által pedig a halál és a halál minden emberre kiterjedt, mert minden ember bűnös“*. Mindannyian tehát, akik Ádámtól születtek, vagyis minden ember, bűnősként jön a világra. Eleve bűnös természettel születünk, Pál is azt írja az efézusiakhoz írt levelében, hogy a *„harag fiait voltunk emberi természetünk szerint éppen úgy, mint a többiek“*. A halál és a sötétség birodalmába születünk bele.

Létezik azonban egy másik fa is a jó és a rossz tudásának fáján kívül, ez pedig az élet fája, amely számunkra elérhető Jézus Krisztuson keresztül. Ha valaki szabad akaratából szeretne visszatérni Istenhez és újra a világosság és az élet országában élni, akkor ezt megteheti Jézus Krisztus keresztje által. Ádám a saját szabad akaratából távozott Isten országából. Mi pedig ugyanúgy a saját szabad akaratunkból térhetünk vissza Jézus Krisztusnak köszönhetően, aki elkészítette számunkra az utat.

Mit is hirdettek akkor a tanítványok? Azt, hogy mindenkinek lehetősége van visszatérni Isten országába, visszatérni Istenhez Jézus Krisztus által. Jézus Krisztus jóvoltából kiléphetünk a sötétség és a halál országából és beléphetünk a világosságba. Visszatérhetünk Istenhez, a vele való bensőséges közösséghez, megszabadulhatunk a bűn hatalmától. Ez az evangélium, amelyet ma is hirdetünk, az a dicsőséges Evangélium, hogy bárki Istenhez mehet, azáltal, hogy hitét Jézus Krisztusba veti.

Sokan ma is Ádámot hibáztatják saját problémáikért. Igazságtalannak érzik azt, hogy nekik kell szenvedniük Ádám hibájáért.

Emlékszem, amikor a hegyekben kirándultunk egy csoportnyi gyerkőccel, ahogy éppen lefele jöttünk a hegyről, egy hatalmas ordítást hallottam a hátam mögött. Gyorsan odafutottam, hogy megnézzem mi történt, és azt láttam, hogy az egyik kisfiú bizony igen közeli kapcsolatba került az egyik út széli kaktusszal. Szegény fiú egy olyan kaktuszfajtába ütközött, amelyet mi csak ugró-kaktuszként szoktunk emlegetni. Elég ugyanis éppen csak hozzá érni, és az egész kaktusz rátapad az emberre. A kisfiú persze nagyon megijedt, én pedig fogtam két botot, és szépen, óvatosan lepiszkáltam róla a kaktuszt. Amikor a kisfiú kezdett felocsúdni, rosszállóan a következőket mondta: *„Ó, a fene egye meg Ádámot.“* Mint később kiderült a bapistákhoz járt

hittanra, és igazat is mondtak neki. Mit is mondott Isten Ádámnak és Évának miután vétkeztek? *„Legyen a föld átkozott miattad, tövist és bogáncsot hajt neked.“* A kisfiú tehát ismerte az Igét és az igazságot.

Ennek kapcsán eszembe jutott, hogy milyen sok ember Ádámot hibáztatja a saját problémáiért és a saját nyomoráért. Nem értik, hogy lehetett Ádám ennyire ostoba. Egy fa volt csak amiről nem ehettek, a jó és a rossz tudásának fája, mégis arról ettek. Pedig az élet fája is ott állt a Paradicsomban, mégsem arról ettek. Egyre csak ostorozzuk Ádámot, miközben elfelejtjük, hogy az élet fája még most is ott áll. Szabad választási lehetőségünk van. Isten akarta ezt így. Ma is szabadon dönthetünk, hogy eszünk-e az élet fájáról, mégpedig oly módon, hogy hitünket Jézus Krisztusba vetjük, és akkor Istentől örök életet kapunk.

Abban is mi döntünk, hogy elfogadjuk-e Istennek ezt az ajándékát vagy továbbra is világ fájáról lakmározunk, és megmaradunk a halálban. Az emberek saját magukat okolhatják csupán. Sokan ugyanis ugyanolyan ostobán döntenek mint Ádám. Hiszen a saját szabad akaratukból határoznak úgy, hogy nem fogadják el Isten ajándékát, hogy nem esznek az élet fájáról, amely pedig most már Jézus Krisztuson keresztül mindenki számára elérhető.

Ne feledjük, mit mondott Jézus a tanítványainak:

Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.

Ez azonban nagyon sok evangélista tevékenységével nem egyeztethető össze napjainkban. Most is van néhány levél az asztalomon, ami ezt bizonyítja. Izraelben él néhány nagyon kedves zsidó barátunk, akikkel igyekeztünk a múltban megosztani Jézus Krisztus igazságát. Ez egy rendkívül nehéz feladat, az a férfi, ugyanis akire most gondolok túravezető Izraelben és nagyon sok keresztény turista csoportot vezet körbe. Ennek kapcsán sajnos látja, hogy működik ez az egész, hogy mi történik a színpalak mögött. Bizonyos evangélisták megpróbálják becsapni a gyanútlan turistákat, és aztán mindezt el is meséli nekem. Sőt egyszer ő is felkerült egy ilyen evangélista levelező listájára. Mindig küldenek neki egy elektronikus levelet, amiben a következőket írják: „Volt mostanában valamiféle egészségügyi panasz?” Természetesen felsorolnak egy csomó lehetőséget, hogy fáj a füle, vagy az orra, vagy a térde, vagy valamiféle betegségben szenved majd így folytatják: „Valahogy mostanában úgy éreztem, hogy imádkoznom kell Önért. Valami nincs rendben? Arra kérném, hogy írjon nekem és tudassa velem, ha ilyen fajta problémája lenne. Sőt arra is kérném, hogy ne küldjön nekem pénzt a születésnapomra, viszont szívesen vennék bármiféle anyagi támogatást az Ön részéről, kiváltképpen most, hogy szeretnék egy kicsit elutazni, egy kicsit kipihenni magam, hiszen egész évben keményen dolgoztam, vagy esetleg azért mert felrobbant az orgonánk ... „ - tehát valóban a legnevetésesebb érvekkel állnak elő, és ez a zsidó barátom bizony megállás nélkül kapja az ehhez hasonló elektronikus leveleket. Ő persze könnyen átlát a szitán, de sajnos ebből az egészből azt a következtést vonja le, hogy a szolgálat úgy ahogy van, egy hatalmas kamu, és arról szól, hogy becsapják az embereket. Pedig Jézus azt mondta a tanítványainak *„ingyen kaptátok, ingyen adjátok“*. Jézus nem arra buzdítja őket, hogy pénzért szolgálják az embereket, hogy adományokat gyűjtsenek, hiszen *„ingyen kaptátok, ingyen adjátok“*.

Ne szerezzetek se aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt az övetekbe, se tarisznyát az útra, se két felsőruhát, se sarut, se botot, mert méltó a munkás a kenyerére.

Ne vigyetek magatokkal túl sok mindent, mondja nekik Jézus, mert úgy van rendjén, hogy az emberek, akiknek szolgáltok, támogatnak benneteket - hiszen méltó a munkás a kenyerére. Ez

azonban nem azt jelenti, hogy a tanítványok élősködhetnek másokon, teher lehetnek mások számára.

Ha pedig egy városba vagy faluba mentek be, tudjátok meg, hogy ki méltó ott erre és maradjatok annál, míg csak tovább nem mentek.

Amikor beléptek a házba köszöntsétek a ház népét, és ha méltó rá az a ház szálljon reá a békességetek, ha pedig nem méltó, békességetek térjen vissza rátok.

Azokban az időkben az áldás kiemelkedő fontossággal bírt az emberek életében. Az emberek találkozáskor általában megáldották egymást: „Isten áldjon“. Ha azonban egy pár-perc múlva rádöbbenetek, arra, hogy az az ember, akit az imént megáldottak, nem volt arra méltó - például pogány volt - akkor gyorsan visszafordultak, és azt mondták: „Visszaveszem az áldásomat tőled“. Jézus tehát azt mondja, hogy ha a ház méltó rá, akkor szálljon rá arra a ti békességetek, ha pedig nem, akkor vigyétek a békességeteket magatokkal.

Ha pedig valaki nem fogad be titeket, meg sem hallgatja szavaitokat, menjetek ki abból a házból vagy városból még a port is verjétek le lábatokról. Bizony, mondom néktek: elviselhetőbb sorsa lesz Szodoma és Goroma földjének az ítélet napján, mint annak a városnak.

Íme én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak mint a kígyók, és szelídek mint a galambok.

A kígyókat általában nem tartjuk túlságosan bölcs élőlényeknek. Hallottam egyszer egy biológia professzorról, aki kigúnyolta Jézust és megkérdőjelezte Jézus tudását, mivel azt mondta legyünk okosak, mint a kígyók. A professzor ezt a kijelentést rendkívül ostobának tartotta. Ekkor azonban az egyik diák felszólt és a következőket mondta: „Ön vajon mennyi ideig tudna életben maradni kezek és lábak nélkül a sivatagban?“ Bizony a kígyók legalább életben maradnak, ez sokkal több, mint amire mi képesek lennénk a sivatagban.

Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek és megkorbácsolnak zsinagógáikban, sőt helytartók és királyok elé hurcolnak én miattam, tanúbizonysággul nekik és a pogányoknak.

Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok, mert nem ti vagytok akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok.

Nem kell előre beszédeket írnotok, nem kell félnetek attól, hogy mit mondjatok majd. Engedjétek, hogy a Szentlélek szóljon rajtatok keresztül.

Akkor majd testvér a testvérét, apa a gyermekét adja halálra, gyermekek támadnak szüleik ellen és megöletik őket, és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért, de aki mindvégig kitart az üdvözül.

Egyesek ezen igevers alapján a szentek megtartását hangsúlyozzák, míg mások azok állhatatosságát-kitartását emelik ki. Én úgy vélem, az igazság valahol a kettő között helyezkedik el.

Ha pedig üldöznek az egyik városban, meneküljétek a másikba. Bizony mondom néktek: még végig sem jártátok Izráel városait, mire eljön az Emberfia.

Jézus itt nem második eljövételére utal, hanem mintegy előre vetíti saját szolgálatát Galilea egyes városaiban. Ezért mondja tanítványainak: „ha üldöznek benneteket az egyik városban, akkor menjetek, meneküljétek a másikba. Hamarosan én is elkezdem majd járni Galilea városait szolgálva az embereket“.

A tanítvány nem feljebbvaló a mesterénél, sem a szolgálta az uránál. Elég a tanítványnak, hogy olyanná legyen, mint a mestere, és a szolganak mint az ura. Ha a ház urát Berzebugnak nevezték el, vagyis a legyek urának, mennyivel inkább háza népét.

Ha engem kicsúfolnak, mondja Jézus, veletek is meg fogják tenni.

Tehát ne rettenjétek meg tőlük! Mert nincs olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék. Amit a sötétségben mondok nektek, azt a világosságban mondjátok el, amit fülbe súgva hallotok, azt a háztetőkről hirdessétek.

Vagyis mindazt amit én mondok nektek, azt adjátok tovább, hirdessétek azt.

Ne féljétek azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik, inkább attól féljétek, aki a lelket is meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.

Jézus itt nem arra inti tanítványait, hogy féljenek a sátántól, hiszen a sátán nem képes elpusztítani a testünket a gyehennában, vagyis a pokolban. Istent kell félniük, mert a legrosszabb amit az emberek tehetnek, hogy megölik őket. Pál mondta a korintusiakhoz írt második levelében: „*inkább szeretnék kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.*“

Ugye, a verébnak párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül?

Ha belegondolunk, a veréb egy rendkívül elterjedt madárfajta a világon, olyan sok van belőle, hogy tulajdonképpen értéktelen. Az Ige szerint a verébnak párja egy fillér, és mégsem esik le közülük akár egy is a földre Atyánk tudtán kívül. Isten ránk is ugyanígy odafigyel és egészen mélyrehatóan ismer bennünket. Sőt a 30-as versben azt mondja Jézus:

Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva.

Hát nem érdekes az, hogy Isten mindent tud rólunk? Még a legapróbb, legjelentéktelenebb részleteket is? Tulajdonképpen jobban ismer bennünket, mint amennyire mi ismerjük saját magunkat. Isten valóban szívében viseli a sorsunkat és odafigyel ránk. Bárcsak mi is tisztában lennénk ezzel.

Ne féljétek tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok.

Ha egy veréb sem esik le a földre Atyátok tudtán kívül, akkor tudhatjátok, hogy amikor benneteket üldöznek vagy megölnék azért mert Isten igazságát hirdetitek, ez sem történik Isten tudtán kívül. Ezért tehát ne féljétek az emberektől mert a legrosszabb amit tehetnek, hogy megölnék benneteket.

Akit tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.

Ez egy nagyon komoly kijelentés, mert egy napon mindannyiunknak meg kell majd állnunk Isten, a világmindenség teremtetője előtt. Ha életem folyamán megvallottam Jézus Krisztust az emberek előtt, akkor azon a napon majd, amikor ott állunk mindannyian Isten előtt és elérkezik az a pillanat, hogy én menjek oda Isten elé, akkor Jézus is ott lesz és vallást tesz rólam Isten előtt: „Atyám, itt van Chuck, aki feddhetetlen.“ Most még nem vagyok feddhetetlen, sajnos túlságosan is jól ismertek ahhoz, hogy ezt ne mondhassam jelenleg még el magamról, de a Júdás 1:24-ben azt látjuk, hogy „*aki megőrizhet titeket a botlástól és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel.*“ Tehát akkor, azon a napon Jézus Krisztusnak köszönhetően feddhetetlenül állhatok meg Isten előtt.

Akik viszont életükben megtagadták Jézust az emberek előtt, amikor elérkezik annak az ideje, hogy ők is megálljanak Isten előtt, egyedül állnak majd ott. Az Igeből tudjuk, hogy Isten mindent lát. Ismeri a szívünk legrejtettebb titkait is, és minden nyitott könyvnek számít előtte. Aki életében megtagadta Jézus Krisztust, az mezítelenül, szégyenkezve áll majd Isten előtt. Hiába fordul majd Jézus Krisztushoz, Jézus megrázza a fejét: „Nem ismerlek téged.“ Nagyon komoly dologról van itt szó. „*Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.*“

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem, hogy kardot.

Jézus Krisztus evangéliuma egyrészt egyesíti az embereket, és valóban összehozza a vámszedőt és a zélótát. Másrészt azonban az evangélium ketté is osztja az embereket. Két külön csoportba sorolja őket. Az egyik csoportot azok képezik, akik Isten országának tagjai, a másik csoportban pedig a sötétség birodalmának lakói tartoznak. Sokszor egy-egy családon belül is megosztást okoz az evangélium. A gyermek befogadja Jézus Krisztust, a sötétségből átlép a világosságba, most már az Isten országának a tagja. Az édesapa azonban továbbra is lázad, és nem akarja elhagyni a sötétség birodalmát.

Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, és így az embernek ellensége lesz a háza népe.

Jézusnak is voltak személyes tapasztalatai e téren, hiszen a saját testvérei is szembeszálltak vele.

Aki jobban szereti az anyját vagy apját mint engem, az nem méltó hozzám, aki jobban szereti fiát vagy leányát mint engem, az nem méltó hozzám,

Fontos tehát, hogy Jézus Krisztus iránti szeretetünk meghaladja családtagjaink iránti szeretetünket. Ha ők még nem testvéreink az Úrban, ha még nem egyek velünk a hitben, akkor még nem tagjai Isten országának.

és aki nem veszi fel keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám,

Amikor a 16. fejezethez érünk, tüzetesebben megnézzük majd Krisztus keresztjét és hogy mit is jelenthet ez.

Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.

Ezzel szintén a 16. fejezetben foglalkozunk majd behatóbban.

Aki titeket befogad, az engem fogad be és aki engem fogad be, az azt fogadja be, aki elküldött engem. Aki befogad egy prófétát azért, mert az próféta, prófétának járó jutalmat kap. Aki pedig egy igaz embert fogad be, azért mert az igaz, igaz embernek járó jutalmat kap. Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet ad inni, egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány: bizony mondom néktek, semmiképpen sem fogja elveszíteni jutalmát.

„Ha befogadjátok azokat akik engem szolgálnak,“ mondja Jézus, „az olyan, mintha engem fogadtatok volna be. Ha adtok azoknak akiket én küldtem, az olyan, mintha az Úrnak adtatok volna. Ha így cselekesztek, semmiképpen sem fogjátok elveszíteni jutalmatokat.“

Amikor Jézus bevégezte a tizenkét tanítvány útbaigazítását, továbbment onnan, hogy tanítson és igét hirdessen a városokban.

Először tehát Jézus kiküldte a tanítványokat, utána pedig maga is elindult, hogy az egyes városokban szolgáljon.

Amikor pedig János a börtönben hallott Krisztus cselekedeteiről, ezt üzenté nekik tanítványaival: „Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?“

Keresztelő Jánost Heródes vetette börtönbe. Ne feledjük, hogy Keresztelő János volt az, aki kint a pusztában így kiáltott: „Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit“. Azt is hirdette, hogy „aki utánam jön, erősebb nálam, arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem“. Most azonban a börtönből mégis üzen Jézusnak: „Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?“

Keresztelő János valószínűleg maga is kezdett türelmetlenné válni. Úgy tűnik, ő sem értette teljesen azt, hogy miért is jött Jézus a földre. Arra számított, hogy Jézus Krisztus bármelyik pillanatban megalapítja Isten országát, mint ahogy azt az ószövetségi próféciák előre megjövendölték. János türelmetlen volt, hiszen Jézus nem döntötte meg a rómaiak hatalmát, nem alapította meg országát, ő maga pedig börtönben raboskodott. Keresztelő János tehát tulajdonképpen ezzel azt mondta, „Gyerünk, kezdjük már a munkát, nem akarok itt ülni börtönben. Gyerünk Jézus, mindent bele! Alapítsd meg a királyságod!“

Jézus így válaszolt nekik: „Menjetek és mondjátok el Jánosnak amiket hallotok és láttok: a vakok látnak és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg ébennem.“

Jézus tehát nem közvetlenül válaszolja meg Keresztelő János kérdését, hanem úgy, hogy rámutat saját szolgálatára az emberek között. Biztosan emlékeztek, hogy azon éjjelen, amikor Jézust elárulták, nagyon sok mindent mondott tanítványainak. János apostol ezeket hűségesen fel is jegyezte evangéliumának 14. fejezetében. Ha emlékeztek, Jézus arról beszélt tanítványainak, hogy hamarosan elmegy az Atyához és helyet készít nekik, majd így folytatta: „Ismét eljövök és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat. Tamás erre így szólt hozzá: ‚Uram nem tudjuk hova mégy, honnan tudnánk az utat?‘ Jézus így válaszolt: ‚Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam. Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is. Mostantól fogva ismeritek őt és látjátok őt.‘ Fülöp így szólt hozzá: ‚Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és az elég nekünk.‘ Jézus erre ezt mondta: ‚Annyi ideje veletek vagyok és nem ismertél meg engem Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát. Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát. Talán nem hiszed hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem

van? Azokat a beszédeket amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom, az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van. Ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.“

Jézus a tanítványok figyelmét saját cselekedeteire, szolgálatára irányította és azt mondta, hogy azok bizonyítják kilétét. „Nézzétek csak meg a cselekedeteimet, önmagukért beszélnek és bizonyítják, hogy én valóban az vagyok, akinek mondom magam.“ Hiszen azáltal, hogy a vakok látnak, bénák járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, és a szegényeknek hirdetik az evangélium, Jézus beteljesítette az ószövetségi próféciaikat. Ezért üzeni ezt Keresztelő Jánosnak - Jézus szolgálata önmagáért beszélt. Jézus tehát ezzel az üzenettel küldi vissza Keresztelő Jánoshoz tanítványait és azt is mondja

és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.

Boldog, aki nem botránkozik meg azon, hogy nem döntöttem meg a rómaiak hatalmát, és nem alapítottam meg egy fizikai értelemben vett új országot.

Amikor azok elmenőben voltak, elkezdett Jézus beszélni a sokaságnak Jánosról: „Miért mentetek ki a pusztába? Szélingatta nádszálat látni?“

Keresztelő János a Jordán folyónál hirdette az embereknek, hogy készítsék el az Úr útját. Lent a folyónál nagyon sok nád volt. Ezért kérdezi tőlük Jézus, hogy „miért mentetek ti le a Jordán folyóhoz, azért, hogy figyeljétek hogyan játszik a szél a náddal, ott a folyóparton?“ Nyilvánvaló, hogy nem a nádszálak miatt mentetek ki a folyóhoz.

„Ugyan miért mentetek ki? Puha ruhákba öltözött embert látni? Hiszen akik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak.“

- nem pedig a király börtönében. Keresztelő János épp a király börtönében raboskodott.

„De hát miért mentetek ki? Prófétát látni? Azt láttatok sőt mondom néktek, prófétánál is nagyobb. Ő az, akiről meg van írva: Íme én elküldöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat.“

Jézus tehát rámutat arra, hogy Keresztelő János volt az, akiről a ószövetségi próféciaik előre megjövendölték, hogy követként jár Jézus előtt és elkészíti számára az utat.

Bizony, mondom néktek: nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál, de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála.

Vagyis mi, akik Isten gyermekei vagyunk Jézus Krisztus által, még jobb helyzetben vagyunk, mint az ószövetségiak. Gondoljunk csak bele, micsoda bámulatos dolog, hogy a Szentlélek már bennünk él. Igen, nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál, és mégis, mi Isten gyermekeként egészen különleges és nagyobb előnyöket élvezhetünk. Sokan vágyakoznak egy olyanfajta kapcsolat után Istennel, mint az ószövetségben láthatunk Ábrahám, Mózes, vagy Dávid esetében. Gondoljunk csak bele, milyen helyzetben vagyunk, hiszen a Szentlélek él bennünk. Egészen bámulatos, hogy a Szentlélek bennünk él, és erővel ruház fel.

Aki tehát a legkisebb a mennyek országában, de benne lakik Isten, aki Istennel jár, nagyobb kiváltságokat élvez azoknál, akik az Ószövetség ideje alatt éltek.

Keresztelő János napjaitól mostanig a mennyek országa erőszakot szenved.

Ez így igaz: KeresztelőJánost hamarosan lefejezik, majd Jézust megkínózzák és keresztre feszítik. A mennyek országa tehát erőszakot szenved,

és az erőszakosok igyekeznek hatalmukba keríteni. Mert minden próféta és a törvény János idejéig prófétált. És ha akarjátok, fogadjátok el, ő Illés, aki eljövendő volt. Akinek van füle, hallja!

Jézus itt Keresztelő Jánosra mint Illésre utal, bár a 17. fejezet tüzetesebben foglalkozik majd a témával. Amikor Zakariás éppen a templomban szolgált, eljött hozzá Gábrriel angyal és közölte vele, hogy a felesége Erzsébet, aki eddig meddő volt, idős korára egy fiút fog szülni, akít nevezzenek Jánosnak. Gábrriel ekkor azt is mondta Zakariásnak, hogy János, a születendő gyermek, majd Jézus *„előtt jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekhez és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse“*. Gábrriel angyal ugyanazt a próféciaát említi, amelyre itt Jézus is hivatkozik, ez a prófécia ugyanis megjövendöli egy követnek az eljövételét, aki Jézus előtt jár és elkészíti számára az utat. Keresztelő János Jézus előtt járt, és az Illés lelkével és erejével szolgált.

János evangéliumában, Keresztelő János szolgálatának kezdetén, többen is megkérdőjelezték, az ő szolgálatát és tekintélyét. *„Ki vagy te?“* Minden teketória nélkül rákérdeztek: *„Illés vagy te?“* János nemleges válasza újabb kérdést eredményezett: *„Akkor ki vagy?“* *„Kiálltó hang vagyok a pusztában, készítsetek egyenes utat az Úrnak, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta.“*

Keresztelő János egy olyan próféciaára utal, amely tulajdonképpen róla szól, az ő szolgálatát vetítette előre. Ez az ige a Máté 11:14-ben félreérthető, mert Illés eljön újra, még mielőtt Jézus visszatér és megalapítja királyságát itt a földön. Illés tehát még egyszer visszatér, és Keresztelő János tulajdonképpen Illés előképe volt, aki Illés lelkével és erejével szolgált.

Jézus Krisztus eljövételének is két oldala volt. Egyrészt azért jött, hogy szenvedjen és meghaljon értünk a kereszten, másrészt pedig, hogy uralkodjon a királyok királyaként. Illés próféta esetében is két dolgot látunk: egyrészt Keresztelő János eljött Jézus követeként Illés lelkével és erejével, másrészt azonban Illés még egyszer visszatér, mielőtt Jézus Krisztus újra eljön. Ahogy Jézus Krisztus első eljövételét Keresztelő János előzte meg, úgy második eljövételét Illés előzi meg abból a célból, hogy a zsidó népnek hirdesse az evangéliumot, hogy *„az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse,“* vagyis hogy Izrael szívét visszafordítsa az Úrhoz.

Hiszem, hogy a két tanú közül, akiket a Jelenések könyvének 11. fejezetében látunk, az egyik mindenképpen Illés próféta lesz, mert a két tanúnak meg lesz a hatalma, hogy bezárják az eget, hogy ne essék eső prófétálásuk napjaiban, valamint, hogy tűzzel emésszék fel ellenségeiket. Az ószövetségi Illés próféta rendelkezett ilyen hatalommal.

Hiszem azt, hogy Jézus Krisztus eljövele nagyon közel van, ezért elképzelhető, hogy Illés már itt él közöttünk. Persze nem gondolom azt, hogy bárki is tudná, hogy hol van vagy ki is ő pontosan, de nem is lényeges. Én egyszerűen csak várom a legfontosabb eseményt: Jézus Krisztus visszatértét. Vigyáznunk kell, hogy a kevésbé fontos események ne vonják el a

figyelmünket a lényegről. Ne azzal legyünk elfoglalva, hogy ki Illés, vagy hol lehet Illés, hogy ki lehet az antikrisztus. Isten legyen gondolataink középpontjában.

Bizonyos értelemben tehát Keresztelő János Illés volt, Jézus követe, aki Jézus előtt járt az Illés lelkével és erejével. Keresztelő János mégsem tett eleget teljes mértékben a Malakiás könyvében található próféciónak.

De kihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonlók azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon ülnek és ezt kiállítják a többieknek. Furulyáztunk nektek és nem táncoltatok, siratót énekeltünk és nem gyászoltatok. Mert eljött János, aki nem is eszik és nem is iszik, és ezt mondják, ördög van benne! Eljött az emberfia, eszik és iszik, és azt mondják, íme falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja! De cselekedetei által nyert igazolást a bölcsesség.

Jézus jellemzi az akkori nemzedéket: igazából nem tudták, hogy mit akarnak. Jött Keresztelő János, aki félrevonult az emberektől, nem evett és nem ivott, erre azt mondták, ördög van benne. Majd megjelent Jézus, aki evett és ivott, ott élt és szolgált az emberek között. Őrá pedig azt mondták, hogy falánk és részeges, vámszedők és bűnösök barátja.

Akkor azokat a városokat, amelyekben legtöbb csodája történt, feddeni kezdte, mert nem tértek meg.

Érdekes, hogy azok a városok, amelyeket Jézus megfeddett, napjainkra teljesen eltűntek. Olyannyira eltűntek ezek a gallieliai városok, hogy Betsaidát csak a közelmúltban, az ott végzett ásatások során találták meg. Sokáig azt hitték, hogy Jézus csak egy képzeletbeli várost említ, mely nem is létezett. A régészeti leletek viszont igazolták, hogy Betsaida városa Jézus korában valóban létezett. Nagyon érdekes tehát, hogy azok a városok, Korazin és Betsaida, amelyeket itt Jézus megfedd azért, mert nem tértek meg, a későbbiekben teljesen eltűntek a térképről. Tibériász azonban, ahol Heródes király is székel, a gallielai régió központja, ahová Jézus nem látogatott el, napjainkban is áll még, sőt a neve sem változott meg.

Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Betsaida! Mert ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, régen megtértek volna zsákban és hamuban. Sőt mondom nektek: Tírusznak és Szidónnak elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint nektek. Te is, Kapernaum, talán az évig emelkedsz? A pokolig fogsz levettetni! Mert ha Sodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, megmaradt volna a mai napig.

Kapernaum Jézus bázisa volt, földi szolgálatának nagy része Kapernaumban, illetve Kapernaum környékére összpontosult. Jézus a legtöbb csodát szintén Kapernaumban tette. Kapernaum városának lakói mégsem tértek meg.

Sőt mondom nektek, hogy Szodomda földjének elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján mint neked.

Miért? Mert akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak. Tehát minél nagyobb világosság és ismeret adatott meg valakinek, annál többet kérnek majd számon tőle. A kapott világosság, megértés, ismeret, kegyelem alapján ítéli meg őt Isten.

Abban az időben megszólalt Jézus és ezt mondta: Magasztallak Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesekek elől, és felfedted a gyermekeknek.

Jézus az mondja: „Uram, köszönöm neked, hogy elrejtetted ezeket a dolgokat a bölcsek, az értelmesekek elől Betsaidában és Kapernaumban. Itt vannak ezek a gyermekek, ezek az egyszerű emberek, akik előtt viszont felfedted a te igazságodat.“

Igen Atyám, mert így láttad jónak.

Isten úgy látta jónak, hogy az egyszerű embernek, az átlagembernek mutatja meg az igazságát, és az egyszerű embereket használja. Milyen bámulatos dolog is ez Isten részéről.

Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.

Sokan voltak már Jézus idejében is azok, akik azt gondolták, hogy ismerik az Atyát, de egy teljesen hamis képük volt Istenről. Bizony napjainkban is sok olyan emberrel találkozunk, akik azt gondolják, hogy ismerik Istent, de teljesen más az Istenről alkotott képük, mint amit a Biblia vázol fel előttünk. Jézus is azt mondja, hogy az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni.

Sokan a saját elképzelései szerint alakítanak ki egy istenképet. Belegondolnak abba, hogyha ők lennének Isten helyében, mit tennének, hogyan gondolkodnának, hogyan reagálnának, hogyan cselekednének, és ez alapján megalkotják a saját istenképüket. Ennek gyakran semmi köze nincs az igazi Istenhez. Ezt látjuk a történelem folyamán egészen napjainkig. Az emberek valahogy mindig megpróbálták megalkotni a saját istenüket. Jézus tehát azt mondja, az Atyát csak a Fiún keresztül ismerhető meg, majd egy felhívást intéz mindenkire, aki meg akarja ismerni az Atyát.

Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.

Jézus a megnyugvás, békesség hiányát Isten hiányára vezeti vissza az emberi életben. Amíg meg nem ismeritek Istent, mondja ezzel Jézus, soha nem tapasztalhatjátok meg az igazi megnyugvást. Ezért tehát gyertek énhozzám, és én megnyugvást adok nektek, és én kijelentem nektek Istent. Jézus mindenkit hív: Jöjjetek énhozzám, és én megnyugvást adok nektek.

Az első dolog, amit mindenki megtapasztal, amikor Jézus Krisztushoz megy és átadja neki az életét, egy nagyon mély megnyugvás. Emlékszem, hogy nekem is azért nem volt békességem, mert nem ismertem Istent. Most már nem futok Isten elől, nem akarok előle elmenekülni, most már az övé vagyok. Emlékszem, hogy milyen békesség költözött a szívembe, amikor befogadtam őt. Ezután ezt mondja Jézus.

Vegyétek magatokra az én igámat.

Annak idején az ökröket szántás céljából fogták igába. Jézus ezzel a hasonlattal arra biztat bennünket, hogy adjuk át neki a saját életünk irányítását. Engedjük meg Neki, hogy vezessen bennünket azokban a dolgokban, amelyeket elkészített számunkra, ugyanis mindegyikünk számára már valamit elkészített és eltervezett. Pál a filippekhez írt levelében a következőket írja: „Nem mintha már elértem volna, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.“ Jézus Krisztus bennünket is megragadott, mert egy bizonyos terve van a mi életünkre. Isten semmit nem tesz feleslegesen. Amikor benneteket megmentett, akkor már konkrét terve volt az életetekre. Szolgálatokat és

cselekedeteket készített a számotokra. Pál is felismerte ezt és harminc évnyi szolgálat után azt mondja: *„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.“* Nincs még vége, megyek előre, és igyekszem továbbra is megragadni azt, amiért engem Krisztus Jézus megragadott.

„Vegyétek magatokra az én igámat“, vagyis Jézus arra buzdítja őket, hogy engedjék át Neki életük irányítását, hogy Jézus vezesse őket és irányítsa az életüket, és így elvezesse őket mindazokba a dolgokba, amelyeket előkészített számukra - hogy megvalósuljon Jézus Krisztus terve az életükben.

Jézus egy harmadik dologra is buzdítja őket:

tanuljátok meg tőlem,

mert ahogy tőlem tanultok, úgy fogjátok megismerni az Atyát, mert aki engem lát, az látja az Atyát is. Megismerhetitek Istent, rádöbbenetek arra, hogy ő egy szerető Isten, egy együttérző Isten, akinek gondja van rátok, aki szívén viseli sorsotokat, jobban mind azt valaha is el tudnátok képzelni, akit a legapróbb, legjelentéktelenebb részlet is érdekel veletek kapcsolatban.

hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.

Nagyon sokan panaszkodnak, hogy milyen nehéz terhek alatt roskadoznak. Én azonban hiszem, hogy olyan terheket is magunkra veszünk, amelyek nem Istentől valók. Személy szerint tudom, hogy így van, mert már megtettem a múltban. Sokszor magamra pakoltam olyan terheket, amelyeket Isten nem is akart a vállamra helyezni. Utána pedig csak panaszkodtam, hogy összeroskadok a hatalmas teher alatt. Most például azzal kapcsolatban panaszkodom a családomnak, hogy el kell mennem Norvégiába. Nem tudom, hogy Istentől való-e ez a teher, vagy valójában csak saját magam pakoltam ezt a saját vállamra. Meghívtak és én igent mondtam, de nem tudom, hogy helyesen cselekedtem-e. Most utólag, annyira kívánom, hogy bárcsak nemet mondtam volna, mert érzem, hogy fáradt vagyok és sokkal szívesebben maradnék itthon a családommal. Végül is, most már mindegy, szavamat adtam, úgyhogy elmegyek Norvégiába, csak egyáltalán nincsen rendben, hogy panaszkodva járok-kelek, hogy Isten milyen hatalmas terhet helyezett rám. Ha ez valóban Istentől való, akkor ő erőt fog nekem adni és minden rendben lesz. Ha pedig ez egy olyan teher, amelyet csak én pakoltam a saját vállamra és nem Istentől való, akkor inkább arra kérnélek benneteket, hogy imádkozzatok értem, mert akkor nagy bajban vagyok.

„Mert az én igám boldogító és az én terhem könnyű.“ Álljunk csak meg itt egy percre. Mi volt Jézus terhe? Hiszen minden embernek van egy terhe és ez általában az ő életének a mozgatórugója. Jézus esetében mi volt ez a könnyű teher, mi volt az ő életének mozgatórugója? Jézus ezt is elmondja nekünk. Jézusnak első feljegyzett szavai tizenkét éves korából származnak, amikor a következőket mondta édesanyjának: *„Hát nem tudod, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?“*

Ha valaki azt mondja, hogy valamit meg kell tennie, akkor érdemes odafigyelnünk, mert ez sok mindent elárul arról, hogy mi van a szívében. Jézus így tizenkét évesen azt mondja édesanyjának: *„Hát nem tudtad, hogy nekem az Atyám dolgaival kell foglalkoznom?“* Ez volt a hivatása, a terhe, ha úgy tetszik, hogy Atyjának dolgaival foglalkozzon. Jézus később, János evangéliumában azt mondja: *„Aki elküldött engem, velem van, nem hagyott egyedül, mert*

mindig azt teszem, ami neki kedves.“ Másutt pedig azt mondja, „Nem azért jöttem, hogy a saját akaratomat érvényesítsem a világban, hanem azért, hogy az Atyám akaratát tegyem.“ A János 17:4-ben így imádkozik Jézus: *„Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem.“*

Vajon mit mond a terhéről Jézus? Azt, hogy az én terhem könnyű, nem nehéz teher az Úrnak tetszeni és az Úr akaratát cselekedni. Nézzük csak meg, hogy kiket hív Jézus? Azt mondja: *„jőjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve“.*

Mik is az élet terhei és mik életünk mozgatórugói? Egyesek mondhatják: „Hát, ha nagyon őszinte akarok lenni, akkor be kell valljam, nagyon szeretem a pénzt és szeretek jólétben, kényelmesen élni - ez az, ami számomra meghatározó az életben“. Valaki más esetleg azt mondhatja, hogy az én életem mozgatórugója a hírnév: „Szeretnék híres lenni, szeretném ha az emberek felnéznének rám“. Megint mások pedig azt mondhatják: „Igazából a szórakozás az, ami meghatározza az életemet. Nem szeretem a munkámat, nem szeretek a munkahelyemen dolgozni, de ahhoz, hogy aztán el tudjak menni hétvége szórakozni, természetesen szükségem van arra, hogy egy munkahelyen dolgozzak. Valahogy kibírom a hétköznapiakat, az egész életem mindig a hétvégekről szól, amikor jókat bulizunk“.

Ássunk csak egy kicsit mélyebbre. Kinek kell az a pénz? Kinek kell az a hírnév? Ki vágyik a testi örömökre? Erre egyeseknek a válasza az lenne, hogy én akarom a pénzt, én vágyom a hírnévre és én akarom belevetni magam a testi örömökbe.

Ezzel elérkeztünk a lényeghez. Sok ember ugyanis attól van megterhelve, és megfáradva a világban, hogy csak önmagának él. Amikor az ember csak magának él, egy idő után teljesen megkeseredik, mert rádöbben arra, hogy semmi sem hoz számára teljes megelégedést, akár mennyire próbálkozik. Egy idő után úgy érzi, hogy nem érdemes tovább élni, cinikussá válik és túl nehézé válik az élet terhe számára.

Jézus ezzel szemben azt mondja: *„Vegyétek magatokra az én igámat, mert az én igám boldogító, és az én igám könnyű.“* A legnagyobb megelégedést az életünkben az hozza, amikor Istenért élünk. Jézus a 10. fejezetben azt mondta: *„Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.“* Itt a 11.-ik fejezetben azt mondja: *„Mert az én igám boldogító, mert az én terhem könnyű.“*

Mi ez a könnyű teher? Istennek tetszeni, neki örömet szerezni. Sokkal könnyebb ez, mint saját magunkat megelégtetni. Amikor csak önmagunknak élünk, nem találunk megelégedést, mert nem abban járunk, amit Isten eltervezett számunkra, nem töltjük be azt a küldetést, amiért Isten teremtett bennünket. Isten bennünket a saját dicsőségére és örömére teremtett. A Jelenések könyvében, a huszonnégy vén akik leborulnak a trón előtt, a következőket mondják: *„Méltó vagy urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett“* Az angolban hozzáteszi azt is, hogy *„a te örömdre teremtett minden“*. Isten tehát nem arra teremtett bennünket, hogy önmagunknak, hanem érte éljünk, és ha nem ezt tesszük, akkor üres lesz az életünk, amely nem hoz megelégedést. Ha viszont Istenért élsz és nem önmagadért, és magadra veszed Jézus könnyű igáját, akkor bővülő és teljes lesz az életed. Ahogy Dávid is mondta: *„Csordultig van poharam.“*

Vezessen az Úr bennetek ezen a héten is, töltsön be benneteket Szentlelkével, adjon nektek tanácsot és erősítsen meg benneteket, győzedelmeskedjétek azokon a területeken is,

amelyeken eddig gyakran elbuktatok. Tapasztaljátok meg a Szentlélek hatalmát, aki bennünk él. Az Úr legyen veletek, tartson meg bennetek szeretetében, ahogy egyre jobban megismeritek Őt. Jézus nevében, Ámen.